

Öğretmenliğimin İlk Günü

— SeyitAhmetUzun · 24 Kasım 2009

Yıl 1992 aylardan Aralık. Kar tanelerinin hafiften çiselediği bir akşamüzeri arabadan indim. Hava kararmıştı. Kimseyi tanıımıyordum, yalnızdım. Sağa sola şaşkın şaşkın bakıyordum. Elimde göreve başlama yazısı ortada kala kalmıştım. Hem karnım aç, hem de gözlerimi dinlendirebileceğim yatacak bir yere ihtiyacım vardı.

Karaman'ın Ayrancı ilçesiydi ilk görev yerim. Ama ilçe dediğime bakmayın. O zamanlar toplam nüfusu sadece üç bin civarındaydı. Öyle otel, öğretmen evi gibi şeyler ortada görünmüyordu.

Midem, yağın karların ıslaklığından ve ayaklarımdan çekilen soğukların etkisinden beni bir lokantaya doğru sürükledi.

Selam vererek girdiğim lokantada sahibinden başka bir kişi daha vardı. Sıcak bir mercimek çorbasıyla midemin isyanını bastırarak ne yapacağımı düşünmeye başladım.

Lokantacıya kalacak bir yer olup olmadığını sordum. Bana kendisinin bir otelinin olduğunu söyledi. Çok sevindim. Yatacak bir yer de bulmuştum. Ancak otel denilen yer bir evden bozma, iki ranza bir sobayla süslenmiş kulübeydi.

Öğretmenliğin ilk heyecanlı gecesini böylesine lüks (!) bir otel odasında geçirdim. Sabah beklenen bir sevgilinin gelmekte gecikerek aşığına eziyet etmesi gibi geciktikçe gecikiyordu.

Nihayet ezanın o eşsiz sesi bir sevgilinin dudaklarından dökülen aşk nağmeleri gibi yüreğimde yankılandı.

Etraf sessizdi. Kar yağıyordu.

Mersin'de çok nadir gördüğüm kar taneleri burada kendisini cömertçe yeryüzüne sunuyordu. Sabah çorbasıyla içime bir ılıklik ağdı. Ben yıllarca hayalini yaşadığım ve aşkıyla rüyalarımı süslediğim sevgiliyle karşılaşmanın heyecanı ile tarif edilen okulun yolunu tuttum.

"Ayrancı Lisesi" tabelası karşımda duruyordu. Daha kimsecikler yoktu. Etraf ıssızdı.

Kenarları çiçek ve ağaçlarla süslenmiş taş döşeli yoldan ilerledim. Kendimi öğretmen olarak görmeye alıştıırıyordum. Yüreğimde açtığım gül bahçesinin ilk gülü birazdan göründü. Kim olduğumu bilmediği ve tanımadığı için garipseyen gözlerle baktı.

Ben ise yetiştirmeyi dūřündüğüm fidanların ilkiyle karşılaşmanın mutluluğuyla bakıyordum.

Birazdan o yoğun bulutların ardından ince bir ışık huzmesi güne merhaba diyordu. Ve yavaş yavaş eğitim gönüllüleri sahnedeki yerlerini alıyorlardı. Açılan kapıdan içeriye içimi kaplayan sevinç ve umutla ilerledim. Okul müdürüne kendimi tanıttım. Okul müdürü sevgiyle karşılayarak derslerinin boş geçmeyeceğine sevincini gizlemeden beni ilk dersime götürdü.

Sevgili çocuklar yeni öğretmeniniz Seyit Ahmet Bey bundan sonra Din Kültürü Ahlak bilgisi derslerini beraber işleyeceksiniz.

Yařama umut dolu bir bakışla ilk dersime başladım, öğrencilerin merak ve heyecan dolu bakışlarının altında.